

Scénář

Dne 15. 6. 2019 jsme byli na návštěvě u našeho pamětníka Františka Vávry, v liberecké části Rochlice. Pan Vávra je můj děda a jako dítě vyrůstal s rodiči na vesnici.

Po únoru 1948 jsem bydlel s rodiči na vesnici, takže jsem jako malé dítě prožíval obavy z té kolektivizace. Na vesnice chodili z měst političtí agitátoři, kteří naše rodiče přesvědčovali, aby dali pozemky a dobytek do společného hospodaření. My jsme v tom viděli ztrátu živobytí, protože nikdo nevěděl, jak to bude vypadat.

Co pro tebe znamenaly události roku 1968 ?

Ten rok 1968, to jsme již byli dospělí, někteří sice ještě studovali, ale většina už byla zapojena v ekonomice. Tak jsme si slibovali, že dojde ke zkvalitnění života v tom směru, že nebude vše vázané ústředním plánem a hlavně ústředním výborem komunistické strany.

Že se budeme snažit využít přednosti, které máme, konkrétně zručnost a vzdělanost, abychom šli za Západem, který nás od roku 1948 předběhl.

Na vysněnou svobodu si pan František Vávra musel ještě počkat, dočkal se až po roce 1989.

Letos budeme oslavovat 30 let od sametové revoluce, ten její název byl vyplněn dokonale, protože nedošlo k žádnému násilí, které by přivodily zranění nebo dokonce smrt některých účastníků těch demonstrací, a za těch 30 let jsme se dokázali vrátit mezi demokratické státy Evropy, kde jsme byli až do roku 1948.

Děda František Vávra by se rád o své zkušenosti a vzpomínky podělil i se svými pravnoučaty.

Budu se snažit abych byl ještě nějak nápomocen vnukům, i pokud se dožijí pravnoučat, abych jim ty bohaté zkušenosti když nepředal, tak alespoň abych je s nimi seznámil.